"ARCA LUI NOE"

A trecut o săptămână de când orgoliile şi interesele marilor puteri ale lumii s-au încleştat într-o luptă cu bombe nucleare, aducătoarele morţii eterne. O săptămână de când supravieţuiesc în peştera asta, pe care am numit-o "Peştera Speranţei", fiindcă aici se găseşte viaţă. Un lac subteran cu apă dulce, necontaminat, unde mişună tot felul de vieţuitoare. Micul meu Ecosistem, sursa mea de hrană. Nu ştiu însă cât voi putea rezista astfel. Consecinţă a radiaţiei sau nu, mi se face foame destul de des şi probabil consum peştii mai repede decât se pot ei înmulţi. Mă străduiesc să înfrâng apetitul neobişnuit, să fiu mai cumpătat pentru a le lăsa timp să-şi refacă efectivele, dar habar n-am care sunt perioadele lor de reproducere.

Totul este altfel aici, la 50 de metri sub pământ! Nici la suparafaţă, unde domneşte iarna atomică şi o linişte mormântală, nu poate fi mai îmbietor. Timpul este inexistent, tot ceea ce fac fiindu-mi dictat de ceasul biologic: dorm când simt nevoia, manânc când simt nevoia, iar în rest scrijelesc

pereţii cu ceea ce se vrea o cronologie a şederii mele în acest loc. Nu mai depind, ca înainte, de micul afişaj cu cristale lichide după care se desfăşura viaţa oamenilor, fie că le plăcea sau nu. Aici, legile vieţii sunt simple dar dure. Comuniunea cu Ecosistemul e esenţială. În ciuda izolării sale, are o apărare solidă, bine pusă la punct şi orice încercare de a-i viola legile după care se guvernează, ar duce la o reacţie promptă din partea acestuia, neplăcută pentru intrus.

Prima zi trăită în peşteră a însemnat şi prima lecţie primită din partea Ecosistemului. Înfometat, începusem să vânez disperat micile vietăţi din apropierea malului: broaşte, mormoloci, peşti ascunşi prin mâl. Deodată, lacul a început să bolborosească, de parcă fierbea, emanând un miros puternic şi scârbos, dar până să-mi dau seama ce se întâmplă am căzut lat. Revenindu-mi - nu ştiu cât timp zăcusem inconştient - am înţeles că trebuie să dau dovadă de o mai mare prudenţă şi cumpătare în relaţia cu Ecosistemul. Prin cine ştie ce mecanism biologic al naturii, acesta înţelesese că eram la ananghine, mă

acceptase, dar îmi oferise şi un avertisment: nu era dispus să se sacrifice.

* * *

Sorbindu-şi cafeaua, Preşedintele făcea ture prin biroul său. "Arca lui Noe" era un adevărat habitat în miniatură aflat într-un imens buncăr subteran. Cu o suprafaţă de 300 km^2 adăpostea 500 de familii din toate rasele şi naţiile globului, grădini, sere, câmpuri arabile, depozite de hrană, un lac, izvoare naturale cu apă potabilă, o pădure, o savană, o junglă, chiar o "Antarctică" şi o "Groelandă", toate cu animalele de rigoare. Centrul de Comandă era un compartiment modern, complet informatizat şi cu aparatură ultrasofisticată, controlând întreaga activitate: sistemele de ventilaţie şi filtrare a aerului; reciclarea resturilor menajere, biologice şi a dejecţiilor umane şi animale; irigarea; alimentarea cu apă; stabilirea cantităţii de hrană necesară fiecărei persoane luând în considerare vârsta, greutatea şi înălţimea acesteia, pentru a preveni dereglările

metabolice; programarea operaţiunilor săptămânale de scanare anatomică, detectându-se şi tratându-se astfel cea mai mică disfuncţionalitate organică; menţinerea temperaturii necesare în diferitele zone ale habitatului; întreţinerea iluminatului, un simulacru al astrului numit Soare; menţinerea legăturii cu Exteriorul prin comunicarea cu sateliţii orbitali şi cu ajutorul camerelor de luat vederi amplasate la suprafaţă; măsurarea radioactivităţii Exteriorului pe întreaga suprafaţă a planetei. TOTUL se făcea de-aici, în speranţa că Terra va mai putea fi locuită cândva. Deci TOTUL trebuia să fie PERFECT. De fapt, se ştia că Exteriorul va putea deveni locuibil abea peste un mileniu sau două şi era nevoie de o minune ca acest lucru să se întâmple mai devreme, dar sperau cu toţii. SPERANŢA era singura care le mai rămăsese şi-i făcuse să accepte statutul de "cârtiţe inteligente".

Construirea buncărului fusese finalizată prin 1997, la începutul crizei politice mondiale, iar popularea lui demarase când aceasta se acutizase, cu exact 6 luni înainte de declanşarea războiului atomic. Tot atunci l-au botezat "Arca lui

Noe". Ce ironie! Biblicul Noe îşi construise arca la porunca Creatorului pentru a salva sămânţa vieţii de distrugerea Potopului; o fiinţă primitivă trebuind să suporte povara unei decizii ce nu-i aparţinuse. Omul Modern construise o arcă modernă pentru a salva o viaţă modernă, pe care tot el decisese să o distrugă cu armele sale la fel de moderne. Însă el cel puţin, ca Preşedinte al "Arcei lui Noe", avea conştiinţa împăcată că nu apăsase Butonul Nuclear şi chiar încercase din răsputeri, alături de celelate ţări, să concilieze orgolioşii încăpăţânaţi ai lumii.

Preşedintele se opri brusc din patrulare şi privi încruntat la lichidul negru, mirându-se că băga prostia aia în el, deşi suferea de hipertensiune. Se precipită spre birou şi apăsând butonul videocomului, spuse secretarei:

- Adu-mi te rog un ceai de lămâie! Să fie fierbinte!

- Imediat, domnule Preşedinte!

"Tţ! Preşedinte pe dracu'!" mormăi el, aruncându-şi privirea prin hubloul ce dădea spre pădure. Un căprior păştea liniştit în poiană alături de mama lui. Din când în când, aceasta

ridica capul şi ciulea urechile, scrutând cu atenţie desimea codrului. Fenomenal! Deşi aflate într-un mediu controlat de om şi maşinăriile sale sofisticate, animalele trăiau după aceleaşi legi învăţate de la mama Natură ca în Exterior. Biata căprioară nu ştia că orice atac asupra ei ar fi fost oprit din timp. Pentru ea duşmanii existau şi trebuia să fie foarte precaută. Duşman – prieten! Una din legile esenţiale ale naturii! Cine nu făcea deosebirea dintre o categorie şi cealaltă era condamnat. Omul, ca parte integrantă a naturii, trăia după această lege. Numai că, în timp, el ajunsese să duşmănească şi să fie duşmanul a tot ce-l înconjoară, inclusiv propriul său duşman.

- Domnule Preşedinte, ceaiul dumneavoastră!

- Ce? A... da...! Mulţumesc ! Pune-l pe birou. şi ia te rog cafeaua asta de-aici. Îmi face greaţă.

- Desigur, domnule Preşedinte!

Secretara dădu să iasă.

- Încă ceva! Ăăă... te rog spune-i Generalului să treacă pe la mine când poate.

- Imediat, domnule Preşedinte!

Secretara, o frumoasă brunetă de nici 30 de ani, îi aruncă un zâmet galeş şi ieşi. I se păru că flirtase cu el, ori poate era vina celibatului şi a unei vieţi intime anormale datorată perioadei de coşmar premergătoare războiului. Nu mai avusese timp nici măcar să-şi ofere micile plăceri personale: pizza vegetariană pe care o servea în fiecare zi la prânz, ora de lectură în biblioteca de acasă, partidele duminicale de golf... toate păreau acum nişte întâmplări demult uitate. La 48 de ani avea părul cărunt, iar pe alocuri pielea începuse să i se zbârcească. Îmbătrânea!

Videocomul începu să ţiuie şi Preşedintele făcu legătura.

- Ce este ? A sosit Generalul?

- Nu tocmai, domnule Preşedinte! Va aşteaptă pe canalul 3! Zice că e ceva foarte important!

- I-ai transmis să vină până la mine?

- Da domnule, dar... .

- Bine, lasă! Fă-mi legătura! Urmă o pauză scurtă, apoi: Generale? Te rugasem să-mi faci o vizită!

- Să trăiţi, domnule Preşedinte! Vă rog să mă scuzaţi că am îndrăznit să...

- E în regulă! îl întrerupse Preşedintele. Ţinea cana de ceai între palme, privind fix la lichidul aburind. Îţi dai seama în ce situaţie ne găsim Generale, ce suntem de fapt?

Deşi întrebarea îi fusese adresată, Generalul sesizase tonul retoric al acesteia şi nu spuse nimic, presupunând că răspunsul va fi dat tot de Preşedinte.

- Suntem o gloată de disperaţi care au avut norocul să scape de războiul atomic, sperând să poată prezerva viaţa până la Sfântu' Aşteaptă, când suprafaţa Terrei va redeveni bună de locuit. Nişte cârtiţe inteligente, asta suntem!

Chipul lui Generalului rămase imobil, adoptând o mină serioasă. Nu schiţă nici un zâmbet, nici o grimasă nu îi animă faţa. Părea un robot ce aştepta impasibil următoarea comandă a stăpânului.

- Ce spuneai? continuă Preşedintele după câteva clipe de tăcere.

- Îmi ceream scuze pentru îndrăzneala de a nu veni, dar la Centrul de Comandă avem ceva ce cred că ar fi bine să vedeţi cu ochii dumneavoastră.

- În zece minute sunt acolo!

Aruncă grăbit haina pe umeri, trecu ca o vijelie pe lângă secretară şi, sărind în electromobilul parcat nu departe de birou, demară în trombă. Culoarele de rulare erau largi, permiţându-i să meargă cu viteză relativ mare, în ciuda aglomeraţiei. Renunţase să mai pună girofarul prezidenţial sau să apeleze la poliţiştii pentru escortă.

Se întreba ce putea fi atât de interesant: scăzuse nivelul radioactivităţii?; nu fusese afectată întreaga planetă şi descoperiseră vreun colţişor necontaminat?; mai existau forme de viaţă care, prin cine ştie ce minune, au supravieţuit?

La Centrul de Comandă fu întâmpinat de General care-l salută.

- Uimeşte-mă, Generale! Spune-mi ceva frumos!

- Am veşti bune domnule Preşedinte! Dar, din păcate, şi una rea!

- Mama mă-sii de viaţă! se încruntă Preşedintele. Începi cu cele bune. Vreau să fiu fericit când oi auzi-o pe cea rea!

- Am detectat o scădere semnificativă a radioactivităţii în Brazilia!

- Vorbeşti serios?!

Îl conduse pe Preşedinte în faţa unui ecran uriaş.

- Unul din sateliţii noştri a ajuns deasupra ţării şi ne-a transmis acum o oră imaginile astea, împreună cu nişte măsurători care indică radioactivitate mult mai scăzută decât în restul planetei. Pe ecran apăru o întindere de culoare verde. Aceasta este jungla Amazonului. A supravieţuit în proporţie de 65%.

- Dar cum e posibil?

- Se pare că jungla s-a aflat la distanţă suficientă de cele 6 epicentre ale deflagraţiilor pentru a nu fi afectată în întregime. Ba mai mult, vegetaţia sa luxuriantă s-a adaptat rapid noilor condiţii de mediu şi a început să absoarbă radiaţiile în cantităţi mari...

- ...eliberând în schimb oxigen! încheie vădit exultat Preşedintele.

- Exact! Jungla se hrăneşte efectiv cu radiaţii! Biologii noştri cred că e vorba de fenomenul MGS (mutaţie genetică spontană), un fel de autoapărare a sistemelor vii în cazuri extreme, ca acesta.

- Adică există şansa să fi supravieţuit şi animale?!

- Mai mult decât atât! Ceea ce veţi vedea a fost filmat cu camerele amplasate în Exterior, la numai 8 km de intrarea buncărului.

Ecranul clipi scurt şi când văzu noua imagine ce i se înfăţişa, Preşedintele holbă ochii cât putu de mult, exclamând cu răsuflarea tăiată:

- Un om!!!

* * *

Pentru prima oară după două săptămâni am ieşit din peştera care mi-a servit drept adăpost. Sunt surprins să constat

că radioactivitatea nu m-a afectat în nici un fel deşi am petrecut aproximativ două ceasuri în Exterior. Precis am suferit o mutaţie ce m-a adaptat mediului. Aşa se explică faptul că sunt încă în viaţă. Cu siguranţă, tot mutaţia este responsabilă şi de creşterea necesarului de hrană.

Însă uimirea cea mare am trăit-o dând nas în nas cu o căprioară. Deci mai există forme de viaţă care s-au adaptat! Exteriorul pare a deveni iarăşi un mediu propice pentru om. Speranţa că *homo sapiens* ar putea repopula planeta, sau măcar o parte a ei, e aproape de realitate. Totuşi, am o nedumerire care mă înspăimântă: nu cumva sunt singurul om de pe planetă?

* * *

- Incredibil!!! Preşedintele era de-a dreptul fascinat şi privea ecranul cu nesaţ, temându-se, parcă, ca ceea ce vede să nu fie doar o iluzie deşartă, gata să dispară dintr-o clipă într-alta. E… e…! Omul ăsta chiar există, e real?

- Cât se poate de real, domnule!

- Tot adaptarea, aşa-i?

- Altă explicaţie nici nu avem! La urma urmei, şi omul face parte din acelaşi ecosistem ca restul formelor de viaţă.

- Dar cercetările în domeniul ingineriei genetice, decodificarea ADN-ului? Cum de nu s-a descoperit această capacitate a organismelor?

- Se pare că natura are secretele sale, secrete pe care omul, oricât de mult ar căuta şi ar cerceta el, nu le va afla decât la momentul oportun. Gândiţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi ştiut asta în urmă cu 60 de ani. Dezastrul s-ar fi petrecut cu mult mai devreme. Căci ce şi-ar fi zis marii nebuni ai planetei: "La dracu'! Noi suntem protejaţi şi, din atâtea miliarde de oameni, s-or găsi câţiva care să se adapteze!" Genele alea poate că au fost acolo, în stare latentă, încă de la formarea codului genetic şi, tocmai din cauza asta, neluate în seamă la decodificarea lui.

- Este singurul? întrebă Preşedintele cu o undă de îngrijorare în glas.

- Teoretic, da! Deocamdată nu am mai descoperit nici un reprezentant al speciei *homo sapiens* la Exterior. Însă e suficient pentru ceea ce avem de gând să facem. E nevoie doar de acordul dumneavoastră şi operaţiunea poate demara.

- Acord pentru ce?

- Acest bărbat e unica şansă a omenirii, a noastră de a repopula planeta şi a nu putrezi aici, în măruntaiele sale. Specialiştii Centrului au propus aducerea omului în interiorul buncărului, unde se vor face cercetări asupra lui, pentru ca gena ce conferă imunitate la radiaţii să poată fi sintetizată artificial şi apoi inoculată tuturor formelor de viaţă ce populează "Arca lui Noe". Se vor lua măsuri de protecţie foarte severe atât a bărbatului, cât şi a habitatului pentru care ar putea să reprezinte un potenţial pericol.

- Aveţi acordul meu! Acum spune-mi vestea cea rea.

- Repopularea Terrei va avea succes cu siguranţă, dar nu vom mai putea trăi ca până acum Peter! Va trebui să respectăm natura, să trăim în comuniune cu ea şi tot ceea ce facem va trebui calculat cu mare atenţie, gândit de zece ori înainte să fie

pus în aplicare, pentru a nu periclita noul său echilibru, renăscut parcă din cenuşă. Căci o a doua şansă nu cred că vom mai avea! Cel puţin cinci veacuri de-acum încolo nu ne vom mai putea permite să tăiem păduri pentru a ne încălzi, pentru a construi case sau mobilă de lux, ori pentru a face hârtie şi carton; nu ne vom mai putea permite ridicarea de fabrici poluante sau construirea maşinăriilor puternice ce înghit tone de combustibil, degajând cam tot atâta moarte. Va trebui să trăim în natură, cu natura şi pentru natură. Şi va fi foarte greu, fiindcă stilul nostru de viaţă era cu totul altul. Ne-a păsat doar de confortul şi bunăstarea propriei specii şi nu am precupeţit nimic pentru a-l avea, dar nu ne-am gândit nici o clipă la confortul, la bunăstarea ecosistemului din care făceam, de fapt, parte şi unde ne duceam viaţa de zi cu zi.

- Generales, dar nu e deloc o veste rea. Omenirea ar fi trebuit să facă asta mai demult! Am distrus crezând că întemeiem, când tot ce aveam de făcut era să respectăm ceva deja întemeiat. Hai, începeţi operaţiunea! Dacă ni s-a oferit

şansa, să arătăm că ştim să trăim cu adevărat, că suntem fiinţe cu adevărat inteligente!

* * *

Ultimele cuvinte scrijelite pe pereţii acestei peşteri! În sfârşit voi părăsi casa ce mi-a servit drept adăpost vreme de aproape o lună, pentru a rămâne definitiv printre oameni! Da, printre oameni! Căci nu sunt singur! Mai mult, sunt cel care va ajuta la repopularea Pământului. Adio "Peşteră a Speranţei", adio Ecosistemule! Îţi mulţumesc Mamă Natură în numele tuturor, în numele Omului Nou. Tu ai ştiut întotdeauna ce să faci!

* * *

Omul stătea întins liniştit pe masa laboratorului izolat, în timp ce o duzină de specialişti îmbrăcaţi cu costume de protecţie roiau pe lângă el luându-i sânge, făcându-i analize şi

teste. După câteva ore de muncă, Biologul, şeful echipei, ieşi cu zâmbetul pe buze din laborator îndreptându-se spre Preşedinte şi General care tăifăsuiau şi râdeau. Populaţia buncărului, bucuroasă şi încurajată de prezenţa Omului care avea să le aducă eliberarea, îşi vedea de treburile ei zilnice, mai entuziastă ca oricând. Veselia şi entuziasmul erau atmosfera generală pe "Arca lui Noe".

- Domnilor, spuse Biologul, omul nostru e sănătos tun! I-am recoltat sânge şi, în cel mult 24 de ore vom identifica gena respectivă apoi vom începe sintetizarea ei. Într-o săptămână se vor obţine destule gene pentru a trata întreaga populaţie umană a buncărului.

- Iar restul? întrebă Preşedintele. Animalele şi plantele?

- Va mai dura ceva timp! Trebuiesc studiaţi supravieţuitorii Exteriorului care s-au adaptat în mod natural. Pentru asta avem nevoie de oameni.

- Vom avea de muncă serios, Generale! Cine e Omul?

- Un speolog amator care tocmai explora peştera când a început bombardamentul.

- E salvatorul omenirii! Să ciocnim cu toţii un pahar de şampanie!

- Înainte de asta vreau să precizez un mic amănunt!

- Ce anume, Biologule?

- Mutaţia genetică ce permite adaptarea la radioactivitate creşte necresarul de hrană al organismului. Vom mânca mai mult decât până acum! Reproducerea va trebui să fie controlată cu stricteţe.

- Multe se vor face cu stricteţe şi atenţie de-acum încolo, Bilogule! Fără griji de genul ăsta! Ne vom obişnui. Să sărbătorim oameni buni! Unde e şampania?

- Dacă îmi permiteţi domnule Preşedinte! Când s-a început aprovizionarea "Arcei lui Noe" aţi ordonat să nu se aducă nici un gram de alcool. Vă amintiţi?

- La naiba! făcu Preşedintele, părând supărat. Dacă aş fi ştiut... . Apoi, cu seriozitate: Suc nu este?

Izbucniră cu toţii în râs.

* * *

Cu un aer solemn şi glasul gâtuit de emoţie, Generalul spuse:

- Domnule Preşedinte al... al... al Noului Pământ aveţi onoarea de a inaugura părăsirea "Arcei lui Noe"!

- Haide Generale, fii serios! Zâmbi.

Preşedintele deschise trapa buncărului şi o rază de soare îi mângâie faţa. Urcă încet, cu teamă aproape cele trei trepte care îl mai despărţeau de Extrior. Puse un picior, apoi celălalt, pe pământul reavăn acoperit cu iarbă. Făcu câţiva paşi timizi pe solul părăsit în urmă cu aproape 39 de luni. Privi cerul, apoi liziera unei păduri aflată în depărtare. Se lăsă pe vine, admirând cu nesaţ un fir de iarbă, aşa cum înainte ar fi admirat doar un teanc de dolari sau o pepită de aur. Era un adevărat miracol. Natura se regenerase singură, fără nici un fel de ajutor din partea omului şi a tehnologiei sale, care nu făcuse altceva decât să o distrugă.

În spatele lui se aduna tăcută restul populaţiei. Cei aleşi de Natură, de Creator, de Univers să întemeieze o nouă lume! Se

îmbrăţişau cu toţii. Nu mai erau americani, africani, asiatici, chinezi, români, indieni, negri sau orice altceva. Erau OAMENI!

Martie 1999